— Եթէ նա հոս չէ, ես հաց կրնա՞մ ուտել այսօր:

— Ո՞վ է նա, երթամ զինք բերելու,— ըսաւ Իշխանիկ եւ ելաւ: Գուրգէն նոյնպէս ելաւ ետեւեն, եւ երբ տեսաւ, որ Յովնան կը դժկամակէր գալու, վասնզի հոն վարը աւելի հանգիստ էր:

— Իմ սի բոյս համար, Յովնան, սա այս գիշերուան հանգստութիւնդ աւրէ՛,— ըսելով Գուրգէն Յովնանի թեւէն առաւ:

— Քու սիրոյդ կարելի չէ դէմ դնել, ինչպէս քու բազկիդ զօրութեան, ո՛վ Գուրգէն,— պատասխանեց Յովնան.— եւ տարին չի կատարած կը յուսամ թէ բոլոր Հայաստան զքեզ պիտի ճանչէ:

— Ուրախ եմ գուշակութեանդ վրայ, երթանք զուարճանանք. ձմեռուան մէջ նաեւ երկինք զուարթ օրեր ունի, մեր սրտերն ինչո՞ւ չունենան, Յովնան:

Եւ այսպէս սեղանին քով նստան բոլորուեցան ամէնքը, կերան, խմեցին, զուարճացան: Յովնան նաեւ զուարթ կ'երեւէր, իր տխուր երեսին վրայ ժպիտ մը կար. իսկ երբ երաժիշտք կը հնչեցնէին իրենց նուագարանները եւ երգիչը հին երգ մը կ'երգէր, որու վերջի ձողերը կը կրկնուէին.

Անցեալ աւուրց քաղցր յիշատակք մեզ դարձէ՛ք.
Քնած վարդեր, գարուն եկաւ, ծաղկեցէ՛ք,
Սէր եւ հըրճուանք անգամ մի եւս արթընցէ՛ք,

աչքերը խփեց, վասնզի կը յիշէր սրտի արտասուոք քսանեօթ տարի առաջ հրեշտակային գեղեցիկ եւ յստակ ձայն մը վարդենեաց պարտէզի մը մէջ այդ երգը մրմնջէր էր: Միթէ՞ անցեալ աւուրք կրնային դառնալ, գարունը մեռած վարդին համար կրնա՛ր կեանք տալ, սէր եւ հրճուանք միթէ՞ գերեզմանեն կրնային յարութիւն առնել: Այս էին իւր խորհրդածութիւնքը, երբ աչքերը գոց՝ քուն ձեւացաւ, եւ մարդ մը միայն կար, որ իւր ամէն շարժմունքը կը դիտէր կը տեսնէր, վասնզի նա միայն գիտէր իւր գաղտնիքը, այդ մարդը Խոսրով